

LOVEC HURIKÁNŮ

'Není žádný průměrný den v mé práci!'

Stanley Karras pracuje jako meteorolog v Tampě, na Floridě. Je to jeho práce následovat hurikány letadlem a poskytnout informaci o nich vědcům.

Jak jste se dostali k práci? Já jsem pracoval pro národní meteorologickou kancelář v Bracknell, blízko Londýna, na podzim 1995, jsem viděl dokumentární film s mou rodinou nazvaný Stormchasers. To bylo o hurikánových lovcích a já si myslel, 'senzace, to je zajímavá práce!' 'Náhodou, o dva měsíce později jsem přišel přes inzerát pro meteorologa pracovat ve Floridě se stejnými lidmi, kteří udělali dokumentární film. Já jsem požádal, měl interview přes telefon, přestěhoval se do US, a začal práci zde v Tampě v květnu 1996.

Co na tom máte nejvíce rád? Já miluji cestování. Já jsem byl po celém světě honící hurikány, vzrušující vyznít různá města a různé země den co den. Jestliže vy jste meteorolog, musíte milovat létání. Já také miluji práci se špičkovými vědci. Já jsem se dověděl tak moc od nich. Pro mě, to je jako třída na obloze.

Jaký je průměrný den? Není tu žádná taková věc, jako průměrný den v mé práci! To všechno závisí na počasí, a ty nemůžeš kontrolovat ho. My často odložíme ihned honit bouře. Já jsem jeden, který rozhoduje zda my letíme nízkou skrz bouři. Já nechci vzít nás do hurikánu který by mohl být zvláště nebezpečný.

Udělal jste nějaké oběti pro vaši práci? Ano, jednu velkou. Jsem pryč od mé rodiny. Oni všichni žijí v UK. Moje manželka se mnou, samozřejmě, kromě ní rodina je také v UK, tak jsme pěkně odříznuti od všech z nich.

Co chcete dělat dál? Rád bych připojil vesmírný program a byl první meteorolog ve vesmíru, ale já ne přijdu s experimentem dělat ve vesmíru ještě. Nejsou žádné hurikány!

Jakou radu byste mohl dát někomu, kdo by chtěl dělat vaši práci? Studujte matiku a vědy a dosáhněte akademické hodnosti v meteorologii. Já jsem vzal hurikánovou loveckou cestu, kromě toho bych mohl být povětrnostní meteorolog předpovídající počasí nebo dělat výzkum. Je to fascinující předmět a placený docela dobře.

HRAZDOVÝ ARTISTA

'Žijete jen jednou tak proč zůstat v nudné práci?'

Linda Spelman byla právník který našel nové povolání v cirkusech. Ona nyní pracuje jako hrazdový artista, cestování s cirkusy skrz Kanadu, Evropu, a Východní Asii.

Jak jste se dostali k práci? To je docela dlouhý příběh. Od mého otce právníka, tak já jsem myslela, že bych se měla stát, také. Studovat práva byla opravdu, opravdu tvrdá práce, tak já jsem propadla gymnastice po večerech pro pomoc uvolnit se. Když jsem nakonec prošla mými zkouškami, myslela jsem si, že, 'potřebuji přerušení. Chci cestovat a učit se jazyk.' 'já jsem slyšela o [Ecole Nationlae du Cirque](#) Montreal, tak jsem si myslela, že 'se připojím k cirkusům.' 'jela jsem do Kanady a dělala hrazdový kurs a, úžasné, jsem byla dobrá v tom.

Co máte ráda nejvíce? Vzrušení a cestování. Já vždy chtěla cestovat a učit se jazyky a já jsem udělala všechno pro to. Také, pokračuji opravdu dobře s cirkusovými lidmi. Oni jsou všech národností. Já jsem se dověděla jak moc sousedí život od nich.

Jaký je průměrný den? Každý člověk musí pomoci v cirkusech, když začnete den v novém městě rozvážet letáky. Odpoledne, vy pracujete v pokladně a nacvičujete. Pak děláte číslo večer. Na konci týdne, jsem tak unavená že strávím den v posteli. Minulý měsíc mé zkroucené rameno nemohlo pracovat na týden.

Jaké jste udělali oběti abyste dělaly tuto práci? Ne, já ne, ne opravdu. Já jsem se vzdala něčeho, co jsem nenáviděla a dělám něco, co miluji. Já postrádám mou rodinu někdy, ale to je vše. A samozřejmě, že já vydělávám o hodně méně než právník.

Co chcete dělat dál? Je mi 34 nyní. Ráda bych provozovala toto do té doby, než mi bude nejméně 50. Jsou tam ruští hrazdoví artisté ještě silní v jejich padesátých letech.

Jakou radu byste mohla dát někomu, kdo by chtěl dělat vaši práci? Vy potřebujete být fit a silní a mít hlavu pro výšky. Ale obecně, já bych řekla komukoliv se snem, 'jděte do toho! Vy žijete jen jednou, tak proč zůstat v nudné práci?'

KOVBOJ NA OBLOZE

'Mnoho dnešních železářů jsou potomci mužů, kteří postavili New Yorkské první mrakodrapy.'

Michael Doyle je železář v New York City. On je jedním z 100 nebo tak železářů aktuálně montážní ocelové skeletové konstrukce nové 40-ti patrové budovy v Times Square. Tito železářové jsou známí jako 'kovbojové na obloze.

Jak jste se dostali k této práci? Železářská práce je řemeslo které se ještě předávalo z otce k synovi. Mnoho dnešních železářů jsou potomci mužů, kteří postavili New Yorkské první mrakodrapy. Můj praděd přišel z Irska v roce 1930 pracovat na budování Empire State budově. Můj otec a dědeček byli také železářové.

Co máte rád nejvíce? Pro mně, železářové jsou králové ze stavby. My uděláme kostru na které ostatní pracovníci budují. My máme skutečnou hrdost na naši práci – vy díváte se na New York panoramu a myslíte 'já jsem pomohl budovat toto.' 'Také, my pracujeme pilně, my hrajeme tvrdě. My nastoupíme dobře společně. My železářové jsme závislí na sobě navzájem pro své životy. Ó!, a plat je dobrý!

Jaký je průměrný den? Vy se nikdy zastavíte v této práci. Osm hodin za den, od sedmi ráno až do tří odpoledne. Posouváte po celou dobu. Jeřáb zvedne železné nosníky a musíte pohybovat jím do místa. Tam je vždy nebezpečí. To je skutečnost způsobu života pro nás.

Jaké jste udělali oběti pro práci? Ano, jednu velkou – fyzické zdraví. Opořezávání těla je enormní. Já mám pád třikrát. Můj otec padl dvě podlaží, ztratil prst, a rozbil si kotníky.

Co chcete dělat dál? Rád bych pracoval na něčem opravdu důležitém jako můj praděd. Nebo jako můj otec, který pomohl budovat Středisko světového obchodu. Je to podivné – on pomohl budovat ho a já jsem pomohl vzít ho pryč.

Jakou radu byste mohl dát někomu, kdo by chtěl dělat vaši práci? Vy potřebujete být silní, opravdu silní. Musíš být OK s výší. To obvykle zabere asi rok zvyknout si na to. Ty nemůžeš pracovat a vytrvat s jednou rukou po celou dobu. Mnoho chlapů to zkusí jednou, pak ustoupí se slovy, 'Toto není pro mě.